

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi pellonraivausmaksusta annetun lain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan, että pellonraivausmaksusta annetun lain soveltamisaikaa jatketaisiin koskemaan vuosia 1989—1991. Lakia ehdotetaan muutettavaksi muun muassa siten, että eräissä tapauksissa maa- ja metsätalousministeriö voisi antaa sitovan ennakkotiedon pellonraivausmaksusta vapauttamisesta. Luvan pellonraivaukseen ilman pellonraivausmaksua

myöntäisi maatilahallituksen asemesta maatalouspiiri.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 1989 alusta. Esitys liittyy vuoden 1989 tulo- ja menoarvioesitykseen, joten se tulisi käsitellä samassa yhteydessä kuin tulo- ja menoarvio.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne

Maataloustuotteiden ylituotannosta aiheutuvat vientikustannukset kasvoivat nopeasti erityisesti 1980-luvun alkupuoliskolla. Vientikustannusten kohoaminen johtui pääasiassa maataloustuotteiden kotimarkkinahintojen ja vientihintojen välisen eron jatkuvasta suurenemisestä. Useimmissa teollistuneissa maissa vallitsevan ylituotannon takia maataloustuotteiden maailmanmarkkinahinnat ovat olleet erittäin alhaiset. Vaikka eräiden maataloustuotteiden maailmanmarkkinahinnat ovatkin ainakin tilapäisesti jonkin verran nousseet, rasittaa maataloustuotteiden vienti edelleen huomattavasti sekä valtiontaloutta että maatalouselinkeinoja. Suomessa vientikustannukset jakautuvat valtion ja maatalouselinkeinon kesken maataloustulolain 15 §:ssä (621/86) säädettyjen tuotanto- ja vientikattojen perusteella.

Maatalouspoliittisilla toimenpiteillä on pyritty ohjaamaan ja rajoittamaan maataloustuotantoa. Kotieläintuotannon lupajärjestelmällä, maidon kaksihintajärjestelmällä ja kananmunien lisähintajärjestelmällä säädellään kotieläintaloutta. Vapaaehtoisilla maidontuotannon vähentämissopimuksilla tavoitellaan maidontuotannon ja maitotaloustuotteiden kuluksen nykyistä parempaa tasapainoa. Näiden niin sanottujen maitobonussopimusten piiriin arvioidaan kuluvana vuonna tulevan noin 125 miljoonaa maitolitraa vastaava maidontuotantokapasiteetti.

Maataloustuotannon kokonaismäärä riippuu kuitenkin pääasiassa viljelyksessä olevan pellon määrästä sekä vallitsevasta lannoitus- ja sato- tasosta. Viljelyksessä olevan peltoalan supistamiseksi otettiin vuonna 1969 käyttöön niin sanottu pellonvarausjärjestelmä, jonka piirissä peltoa oli enimmillään lähes 190 000 hehtaaria.

Vuosina 1969—1974 pellonvaraussopimuksia tehtiin yhteensä lähes 240 000 hehtaaria. Tällä hetkellä pellonvaraussopimuksia on voimassa enää noin 2 300 hehtaaria.

Vuodesta 1977 alkaen on viljelijöiden kanssa tehty erilaisia tuotannonmuutos- ja vähentämissopimuksia, joista osa on välillisesti vaikuttanut myös viljelyksessä olevaan peltoalaan. Huomattavin vaikutus viljeltävän peltoalan kannalta on ollut kesannoimissopimuksilla, jotka kuluvana vuonna koskevat noin 117 000 peltohehtaaria.

Viljelyksessä olevaan peltoalaan väliaikaisesti vaikuttavien toimenpiteiden ohella on pyritty edistämään peltojen metsittämistä. Esimerkiksi vuoden 1987 tammikuussa voimaan tulleen maataloustuotannon ohjaamisesta ja tasapainottamisesta annetun lain (81/83) muutoksen (2/87) avulla pyritään lisäämään peltojen metsittämistä maksamalla maataloustuotannon ohjaamiseen ja tasapainottamiseen osoitetuista varoista metsityspalkkioita.

Luopumiseläkelakia (16/74) muutettiin heinäkuussa 1986 (565/86) muun muassa siten, että lakia voidaan soveltaa myös tapauksissa, joissa luopuja antaa pellostä metsittämistä tai viljelemättömyysitoumuksen. Muutoksen tavoitteena oli edistää pellon pysyvää siirtymistä maataloustuotannon ulkopuolelle. Vuonna 1987 luopumiseläkejärjestelmän piiriin tuli uusia tiloja 5 679 kappaletta. Näillä tiloilla oli peltoa yhteensä 41 265 hehtaaria, mistä alasta 38 303 hehtaaria metsitettiin tai jäi viljelemättömäksi sitoumuksesta.

Samaan aikaan kun maatalouspoliittisin toimenpitein on pyritty supistamaan peltoalaa, on uuden pellon raivaus viime vuosina ennen pellonraivauksen rajoittamista voimakkaasti lisääntynyt. Erityisen paljon peltoa raivattiin tai raivaustoimenpiteitä aloitettiin siirtymävaiheessa ennen pellonraivauksen rajoittamista. Maatilahallituksessa tehdyn selvityksen mukaan vuonna 1987 ennen pellonraivausmaksusta annetun lain (602/87) voimaantuloa pellonraivaustoimenpiteitä suoritettiin yli 40 000 hehtaarin alalla siten, ettei raivauksesta aiheutunut raivausmaksuvelvoitetta. On kuitenkin huomattava, että edellä mainittuun raivausalaan sisältyy alueita, joiden raivaus oli aloitettu jo aikaisempina vuosina sekä toisaalta alueita, jotka valmistuvat viljelykuntoon vasta myöhemmin. Pellonraivaukseen verrattuna peltojen metsitys on jäänyt vähäiseksi. Uutta peltoa on vuosina 1980—1986 raivattu seuraavasti:

Vuosi	Uudisraivaus (ha)
1980	3 020
1981	2 810
1982	5 110
1983	5 530
1984	6 426
1985	9 635
1986	17 750

Maataloustuotteiden viennistä valtiolle ja maataloudelle aiheutuvien kustannusten kasvun ehkäisemiseksi ja muiden tuotantorajoitustoimenpiteiden vaikutusten tehostamiseksi annettiin kesäkuussa 1987 mainittu laki pellonraivausmaksusta. Lakia sovellettiin 1 päivänä heinäkuuta ja sen jälkeen vuonna 1987 aloitettiin pellonraivauksiin. Lain periaatteena oli, että raivaaja maksaa uudesta pellostä aiheutuvat ylituotannon vientikustannukset. Pellonraivausmaksua oli suoritettava 300 markkaa aarilta, mikä vastaa 5—6 vuoden vientikustannuksia.

Joulukuussa 1987 hyväksytyllä lainmuutoksella pellonraivausmaksulain voimassaoloaika jatkettiin koskemaan vuotta 1988 (1318/87). Samassa yhteydessä lakia muutettiin muun muassa siten, että eräissä tapauksissa maatilahallitus voi myöntää luvan pellonraivaukseen ilman raivausmaksua. Kyseisen luvan on saanut heinäkuun 1988 loppuun mennessä noin 50 tilaa yhteensä noin 70 peltohehtaaria varten. Koska yleensä raivausluvan saantiin on liittynyt vastaavan peltoalan poistuminen maataloustuotannosta, ovat pellonraivausluvut lisänneet peltoalaa ainoastaan noin 10 hehtaaria.

Elintarvikkeiden kulutusrakenteen muuttuminen, kotieläintuotannon supistuminen, kotieläinten rehuhyötösuhteen paraneminen sekä satotasojen nousu merkitsevät, että tulevaisuudessa maatalouden ylituotanto uhkaa painotua erityisesti rehuviljaan. Maatalous 2 000-komitea (komiteanmietintö 1987:24) on arvioinut, että vuonna 2 000 peruselintarvikkeiden kotimaisen kulutuksen kattavaan tuotantoon tarvittaisiin peltoa noin 750 000 hehtaaria vähemmän kuin sitä oli viljelyksessä vuonna 1985. Maatilahallituksen pellonkäyttötalastojen mukaan kokonaispeltoala on raivauksen seurauksena kasvanut sekä vuonna 1987 että 1988. Kuluvana vuonna kokonaispeltoalan kasvu oli noin 30 000 hehtaaria edelliseen vuoteen verrattuna.

Viljelyksessä olevaan peltoalaan eri tavoin vaikuttavat toimenpiteet eivät ole johtaneet peltoalan supistumiseen siten, että viljan viennistä valtiolle ja maataloudelle aiheutuvien kustannusten voitaisiin nykyisillä toimenpiteillä ennustaa lähivuosina vähenevän. Voidaan arvioida, että keskimääräiset sadot lähivuosina voivat johtaa jopa yli 1 000 miljoonan rehuviljakilon ylituotantoon.

Voimassa olevan maataloustulolain mukaan valtion vientivastuu rehuviljasta on 510 miljoonaa kiloa. Tällöin määrään on laskettu kuuluvaksi myös mallasohran tai maltaan vienti ohraksi laskettuna enintään 30 miljoonaa kiloa. Kun rehuviljan keskimääräiseksi vientitueksi arvioidaan 1,40—1,50 markkaa kilolta, olisi valtion osuus vientikustannuksista enintään 700—765 miljoonaa markkaa. Arvioidusta vientilyijäämästä maatalouselinkeinolle aiheutuisi siten jopa 700—800 miljoonan markan vientivastuu. Mikäli erilaisilla maatalouspoliittisilla toimenpiteillä ei viljelyksessä olevan pelon määrään kyetä tehokkaasti vaikuttamaan, kasvaa maatalouden vientikustannusosuus ylituotannosta merkittävästi.

2. Esitys ja sen tavoitteet

Kun erityisesti rehuviljan ylituotantotilanteen ennustetaan muodostuvan normaaleina vuosina vaikeaksi jo lähitulevaisuudessa, on välttämätöntä muiden maatalouspoliittisten toimenpiteiden rinnalla säädellä tehokkaasti myös uuden pelton raivaamista. Esityksen tavoitteena onkin estää erityisesti rehuviljan viennistä valtiolle ja maataloudelle aiheutuvien kustannusten kasvu. Vuoden 1988 lopussa peltonraivausta on säädelyt peltonraivausmaksulla yhteensä noin puolitoista vuotta. Voidaankin katsoa, että tänä aikana pahimmat lakiin liittyneet siirtymäkauden ongelmat ovat poistuneet. Kun maatalouspoliittisissa toimenpiteissä on toisaalta tarkoituksenmukaista päästä pitkäjänteisempiin ratkaisuihin, ehdotetaan lain voimassaoloajan jatkamista kolmella vuodella.

Laki ei edelleenkään kieltäisi peltonraivausta, vaan uuden pelton raivaaja joutuisi maksamaan syntyvän lisätuotannon vientikustannuksia. Ilman raivausmaksujärjestelmää raivauksesta aiheutuva vientirasite kohdistuisi yhteisvastuullisesti koko maatalouselinkeinon. Raivausmaksu olisi edelleen 300 markkaa aarilta, mikä vastaa 5—6 vuoden vientikustannuksia.

Raivausmaksu ei koskisi alle 10 aarin vuosittaista raivausalaa.

Pellonraivaukseen mahdollisesti liittyvien kohtuuttomuuksien välttämiseksi lakiin ehdotetaan tehtäväksi eräitä muutoksia. Pellonraivausluvan myöntämistä sääntelevää 3 a §:n 3 kohtaa täsmennettäisiin omistajanvaihdosten määrittelyä tarkentamalla. Raivausluvan myöntäminen ehdotetaan siirrettäväksi maatilahallitukselta maatalouspiireille.

Lain 15 § ehdotetaan muutettavaksi siten, että maa- ja metsätalousministeriö voisi maatilahallitusta kuultuaan antaa peltonraivausmaksuvapautuksesta myös sitovan ennakkotiedon. 1 momentin 1 kohtaa muutettaisiin niin, että sen piiriin tulisivat 3 a §:n ulkopuolelle jäävät viljelijän kannalta kohtuuttomiksi katsottavat tapaukset.

3. Asian valmistelu

Esityksen valmistelu on tapahtunut maa- ja metsätalousministeriön asettamassa peltonraivausmaksutyöryhmässä (Työryhmämuistio MMM 1988:23).

4. Esityksen organisatoriset vaikutukset

Lain soveltaminen säilyisi edelleen lähinnä maatalouspiirien ja kuntien maatalouslautakuntien tehtävänä. Lain 3 a §:n tarkoittamissa tapauksissa raivausluvan myöntäminen siirtyisi maatilahallitukselta maatalouspiireille. Esitys ei edellytä henkilöstön lisäämistä.

5. Taloudelliset vaikutukset

Lain voimassaolon jatkaminen supistaisi uuden pelton raivausta ja vähentäisi siten maataloustuotteiden, etenkin rehuviljan, viennistä aiheutuvia kustannuksia. Maataloustulolain 15 §:n mukaan lisävienti tapahtuisi lähinnä maatalouselinkeinon kustannuksella. Kun peltonraivauksesta aiheutuvat vientikustannukset tulisivat perityiksi 5—6 vuoden tuotantoa vastaavan viennin osalta vain raivauksen suorittaneelta viljelijältä, ei peltonraivaus tältä osin lisäisi muiden viljelijöiden vientikustannuksia.

Yhden hehtaarin rehuviljasadon viennistä aiheutuu noin 5 000 markkan kustannus.

Koska raivaava viljelijä vastaisi raivauksella aikaansaadun sadon vientikustannuksista, ei hänen yksityistaloudellisesti todennäköisesti

kannattaisi pyrkiä lisäämään peltoalaansa uutta peltoa raivaamalla. Tältä osin raivauksesta seuraavat tuotot ja kustannukset jäisivät syntymättä. Toisaalta raivaamatta jäävältä alalta viljelijä saisi edelleen metsätalouden tuottoa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

3 §. Pykälän 1 momenttiin ehdotetaan tehtäväksi lain voimassaoloajan pidentämisestä johutuva muutos siten, että pellonraivausmaksua ei perittäisi, jos sen määrä ei vuodessa ylitä 3 000 markkaa. Käytännössä tämä merkitsisi sitä, että vuosittain olisi mahdollista raivata 10 aaria ilman pellonraivausmaksua. Muutos helpottaisi tietyissä tapauksissa peltokuvioiden viljelyteknistä parantamista ilman, että toimenpiteillä olisi kokonaisuuden kannalta mainittavaa tuotantoa lisäävää vaikutusta.

3 a §. Pykälän 1 momenttia ehdotetaan muutettavaksi siten, että pellonraivausluvan ilman raivausmaksua myöntäisi maatilahallituksen asemesta maatalouspiiri. Päätöksenteon keskittäminen maatilahallitukseen oli perusteltua järjestelmän käyttöönottovaiheessa. Kun lupajärjestelmän soveltamisesta on saatu käytännön kokemuksia, voidaan toimivalta asiassa siirtää maatalouspiiritalolle ilman, että soveltamiskäytännössä esiintyisi alueellisia eroavaisuuksia. Päätöksenteon hajauttaminen liittyy yleiseen maataloushallinnon kehittämiseen.

Pykälän 1 momentin 3 kohtaa ehdotetaan täsmennettäväksi omistajanvaihdoksen määrittelyn osalta. Muutosehdotuksen mukaan lupa pellonraivaukseen voitaisiin myöntää pientilan rehuomavaraisuuden saattamiseksi enintään 75 prosentiksi karjan rehutarpeesta, kun rehuomavaraisuus on alentunut peltoa koskevan vuokrasopimuksen päätyttyä hakijatilan, vuokranantajatilan tai vuokratun alueen sisä olevän vuokranantajatilan määrällään omistajanvaihdoksen takia, eikä paikkakunnalla ole vuokrattavissa peltoa.

Vuokrapeltojen menettäminen saattaa aiheuttaa vuokramiehen kannalta kohtuuttomia tilanteita myös tapauksissa, joissa vuokrapeltojen menetys johtuu vuokranantajatilan tulosta

luopumiseläkejärjestelmän piiriin. Kun luopumiseläkejärjestelmän yhtenä tavoitteena toisaalta on poistaa peltoa maataloustuotannosta, ei voida pitää tarkoituksenmukaisena, että kaikissa tapauksissa vuokrasuhteen päätyminen luopumiseläkkeen yhteydessä antaisi oikeuden pellonraivaukseen 1 momentin 3 kohdan nojalla. Tarkoituksena sen sijaan on, että luopumiseläkkeisiin liittyvät kohtuuttomiksi katsottavat tilanteet ratkaistaan 15 §:n 1 momentin 1 kohdan perusteella.

Pykälän 3 momentti ehdotetaan muutettavaksi siten, että luvan myöntämisen edellytyksenä olisi 1 momentin 3 ja 4 kohtien osalta lisäksi se, että maatilalaissa tarkoitetut sisarosuuslainan myöntämisen edellytykset ovat olemassa. Raivausluvan kytkeminen sisarosuuslainoituksen edellytyksiin ei ole perusteltua 1 momentin 1 ja 2 kohtien osalta, koska näissä tapauksissa pellonraivaus ei johda kyseisten tilojen peltoalan lisääntymiseen.

15 §. Pykälä on antanut eräissä tapauksissa maa- ja metsätalousministeriölle mahdollisuuden myöntää osittaisen tai täydellisen vapautuksen pellonraivausmaksun suorittamisesta. Koska lakiesityksen 3 a §:ää ei ole mahdollista muotoilla riittävän yksiselitteisesti siten, että kaikkiin yksittäistapauksiin liittyvät kohtuullisuusnäkökohdat voitaisiin riittävästi ottaa huomioon ilman, että lain tavoitteet vaarantuisivat, ehdotetaan pykälän uuteen 2 momenttiin otettavaksi säännös pellonraivausmaksuvapautusta koskevan sitovan ennakkotiedon antamisesta. Käytäntöön liittyisi myös maatilahallituksen kuuleminen.

Osittain ennakkotietomenettelyyn liittyen ehdotetaan pykälän 1 momentin 1 kohta muutettavaksi siten, että raivausmaksuvapautus voisi koskea tapauksia, joissa pellonraivaukseen on ryhdytty siitä syystä, että pientilan rehuomavaraisuus on alentunut peltoa koskevan pitkäai-

kaisen vuokrasopimuksen päätyttyä vuokralaisesta riippumattoman muun kuin 3 a §:n 1 momentin 3 kohdassa mainitun syyn takia eikä paikkakunnalla ole vuokrattavissa peltoa. Tarkoituksena on, että pykälän mukaisessa kohtuullisuusharkinnassa erityistä huomiota kiinnitetään maatilalain (188/77) mukaiseen rakentamisavustusalueeseen.

Pykälän 1 momentin 1 kohdan säännöstä on tarkoitus soveltaa myös tilanteissa, joissa vuokrasuhteen päättymisen on johtunut vuokranantajatilanteen siirtymisestä luopumiseläkejärjestelmän piiriin. Tarkoituksena on, että raivausmaksuvapautuksen tai sitä merkitsevän ennakkotiedon saaminen edellyttää pitkäaikaista vuokrasuhdetta sekä sitä, että tilalla suoritetut investoinnit taloudellisuuslaskelmineen ovat perustuneet vuokrapeltojen hallussaoloon.

Voimassaolevan pykälän 2 momenttiin, joka ehdotuksessa siirtyisi 3 momentiksi, ehdotetaan tehtäväksi ennakkotietomenettelyn edellyttämä täydennys.

18 §. Pykälän mukaan lain voimassaoloai-

kaa jatkettaisiin koskemaan vuosia 1989—1991.

2. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä tammikuuta 1989. Lakia sovellettaisiin myös ennen sen voimaantuloa jätettyihin, ratkaisematta oleviin hakemuksiin.

3. Lain säätämisyjärjestys

Koska pellonraivausmaksun perimisessä on kysymys veronluonteisesta maksusta, jota kannettaisiin useammalta kuin yhdeltä vuodelta, olisi lakiehdotus käsiteltävä siinä järjestyksessä, jota valtiopäiväjärjestyksen 68 §:n mukaan on tällaisessa tapauksessa noudatettava.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

pellonraivausmaksusta annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan pellonraivausmaksusta 26 päivänä kesäkuuta 1987 annetun lain (602/87) 3 §:n 1 momentti, 3 a §:n 1 momentin johdantokappale ja 3 kohta sekä 2 momentti, 15 §:n 1 momentin johdantokappale ja 1 kohta sekä 2 momentti samoin kuin 18 §,

sellaisina kuin niistä ovat 3 §:n 1 momentti, 3 a §:n 1 momentin johdantokappale ja 3 kohta sekä 2 momentti samoin kuin 18 § 31 päivänä joulukuuta 1987 annetussa laissa (1318/87), sekä

lisätään 15 §:ään uusi 2 momentti, jolloin muutettu 2 momentti sekä nykyiset 3 ja 4 momentti siirtyvät 3—5 momentiksi seuraavasti:

3 §

Pellonraivausmaksua on suoritettava 300 markkaa kultakin täydeltä aarilta. Maksua ei kuitenkaan peritä, jos sen määrä samalle omistajalle kuuluvien alueiden osalta ei ylitä vuodessa 3 000 markkaa.

3 a §

Pellonraivausmaksua ei ole suoritettava, jos maatalouspiiri on ennen raivauksen aloittamista tehdyistä hakemuksista myöntänyt pellonraivaukseen luvan. Lupa voidaan myöntää:

3) jos pellonraivaukseen on tarkoitus ryhtyä pientilan rehuomavaraisuuden saattamiseksi enintään 75 prosentiksi karjan rehuntarpeesta luontaiselinkeinolain 2 §:ssä tarkoitettulla alueella tai muualla maassa kun rehuomavaraisuus on alentunut peltoa koskevan vuokrasopimuksen päätyttyä hakijatilan, vuokranantajatilanteen tai vuokratun alueen sisältävän vuokranantajatilanteen määrääjän omistajanvaihdoksen takia eikä paikkakunnalla ole vuokrattavissa peltoa; tai

Luvan myöntämisen edellytyksenä on 1 momentin 3 ja 4 kohtien osalta lisäksi, että

maatilalaissa tarkoitetut sisarosuuslainan myöntämisen edellytykset ovat olemassa.

15 §

Maa- ja metsätalousministeriö voi hakemuksesta ja maatilahallitusta kuultuaan kohtuusyistä myöntää vapautuksen pellonraivausmaksusta. Vapautus voi olla osittainen tai täydellinen. Vapautus voidaan myöntää:

1) jos pellonraivaukseen on ryhdytty siitä syystä, että pientilan rehuomavaraisuus on alentunut peltoa koskevan pitkäaikaisen vuokrasopimuksen päätyttyä vuokralaisesta riippumattoman muun kuin 3 a §:n 1 momentin 3 kohdassa mainitun syyn takia eikä paikkakunnalla ole vuokrattavissa peltoa;

Maa- ja metsätalousministeriö voi hakemuksesta ja maatilahallitusta kuultuaan antaa pel-

lonraivausmaksusta vapauttamisesta sitovan ennakkotiedon, milloin asia on hakijalle erityisen tärkeä.

Jos pellonraivausmaksusta on myönnetty vapautusta tai annettu sitä koskeva ennakkotieto, päätös koskee myös 7 §:ssä tarkoitettua korotusta, 9 §:ssä tarkoitettuja viivästysseuraamuksia ja lykkäyskorkoa.

18 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1987. Sitä sovelletaan lain voimaantulopäivänä ja sen jälkeen vuosina 1987—1991 aloitettuihin pellonraivauksiin.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1989. Lakia sovelletaan myös ennen sen voimaantuloa tehtyihin, ratkaisematta oleviin hakemuksiin.

Helsingissä 30 päivänä syyskuuta 1988

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Maa- ja metsätalousministeri *Toivo T. Pohjala*

Laki

pellonraivausmaksusta annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan pellonraivausmaksusta 26 päivänä kesäkuuta 1987 annetun lain (602/87) 3 §:n 1 momentti, 3 a §:n 1 momentin johdantokappale ja 3 kohta sekä 2 momentti, 15 §:n 1 momentin johdantokappale ja 1 kohta sekä 2 momentti samoin kuin 18 §,

sellaisina kuin niistä ovat 3 §:n 1 momentti, 3 a §:n 1 momentin johdantokappale ja 3 kohta sekä 2 momentti samoin kuin 18 § 31 päivänä joulukuuta 1987 annetussa laissa (1318/87), sekä

lisätään 15 §:ään uusi 2 momentti, jolloin muutettu 2 momentti sekä nykyiset 3 ja 4 momentti siirtyvät 3—5 momentiksi seuraavasti:

Voimassa oleva laki

3 §

Pellonraivausmaksua on suoritettava 300 markkaa kultakin täydeltä aarilta. Maksua ei kuitenkaan peritä, jos sen määrä samalle omistajalle kuuluvien alueiden osalta ei ylitä vuosien 1987—1988 aikana yhteensä 3 000 markkaa.

3 a §

Pellonraivausmaksua ei ole suoritettava, jos maatilahallitus on ennen raivauksen aloittamista tehdystä hakemuksesta myöntänyt pellonraivaukseen luvan. Lupa voidaan myöntää:

3) jos pellonraivaukseen on tarkoitus ryhtyä pientilan rehuomavaraisuuden saattamiseksi enintään 75 prosentiksi karjan rehuntarpeesta luontaiselinkeinolain 2 §:ssä tarkoitettulla alueella tai muualla maassa kun rehuomavaraisuus on maatilan omistus- tai hallintaoikeuden vaihduttua alentunut joko maatilan peltoa koskevan vuokrasopimuksen päättymisen vuoksi taikka sen johdosta, ettei maatilan aikaisemman omistajan tai haltijan tekemää vuokrasopimusta siirretä tilan uudelle omistajalle tai haltijalle; tai

Luvan myöntämisen edellytyksenä on 1 momentin 1—3 kohtien osalta lisäksi, että maatalalaissa tarkoitettut sisarosuuslainan myöntämisen edellytykset ovat olemassa.

Ehdotus

3 §

Pellonraivausmaksua on suoritettava 300 markkaa kultakin täydeltä aarilta. Maksua ei kuitenkaan peritä, jos sen määrä samalle omistajalle kuuluvien alueiden osalta ei ylitä *vuodessa* 3 000 markkaa.

3 a §

Pellonraivausmaksua ei ole suoritettava, jos *maatalouspiiri* on ennen raivauksen aloittamista tehdystä hakemuksesta myöntänyt pellonraivaukseen luvan. Lupa voidaan myöntää:

3) jos pellonraivaukseen on tarkoitus ryhtyä pientilan rehuomavaraisuuden saattamiseksi enintään 75 prosentiksi karjan rehuntarpeesta luontaiselinkeinolain 2 §:ssä tarkoitettulla alueella tai muualla maassa kun rehuomavaraisuus on *alentunut peltoa koskevan vuokrasopimuksen päätyttyä hakijatilan, vuokranantajatilan tai vuokratun alueen sisältävän vuokranantajatilan määräalan omistajanvaihdoksen takia eikä paikkakunnalla ole vuokrattavissa peltoa*; tai

Luvan myöntämisen edellytyksenä on 1 momentin *3 ja 4* kohtien osalta lisäksi, että maatalalaissa tarkoitettut sisarosuuslainan myöntämisen edellytykset ovat olemassa.

Voimassa oleva laki

15 §

Maa- ja metsätalousministeriö voi hakemuksesta myöntää vapautuksen pellonraivausmaksusta. Vapautus voi olla osittainen tai täydellinen. Vapautus voidaan myöntää:

1) jos pellonraivaukseen on ryhdytty pientilalla tilan rehuomavaraisuuden parantamiseksi alueella, jossa lisämaata ei ole ostettavissa;

Jos pellonraivausmaksusta on myönnetty vapautusta, vapautuspäätös koskee myös 7 §:ssä tarkoitettua korotusta, 9 §:ssä tarkoitettuja viivästysseuraamuksia ja lykkäyskorkoa.

18 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1987. Sitä sovelletaan lain voimaantulopäivänä ja sen jälkeen vuosina 1987—1988 aloitettuihin pellonraivauksiin.

Ehdotus

15 §

Maa- ja metsätalousministeriö voi hakemuksesta ja maatilahallitusta kuultuaan kohtuusyistä myöntää vapautuksen pellonraivausmaksusta. Vapautus voi olla osittainen tai täydellinen. Vapautus voidaan myöntää:

1) jos pellonraivaukseen on ryhdytty siitä syystä, että pientilan rehuomavaraisuus on alentunut peltoa koskevan pitkäaikaisen vuokrasopimuksen päätyttyä vuokralaisesta riippumattoman muun kuin 3 a §:n 1 momentin 3 kohdassa mainitun syyn takia eikä paikkakunnalla ole vuokrattavissa peltoa;

Maa- ja metsätalousministeriö voi hakemuksesta ja maatilahallitusta kuultuaan antaa pellonraivausmaksusta vapauttamisesta sitovan ennakkotiedon, milloin asia on hakijalle erityisen tärkeä.

Jos pellonraivausmaksusta on myönnetty vapautusta tai annettu sitä koskeva ennakkotieto, päätös koskee myös 7 §:ssä tarkoitettua korotusta, 9 §:ssä tarkoitettuja viivästysseuraamuksia ja lykkäyskorkoa.

18 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä heinäkuuta 1987. Sitä sovelletaan lain voimaantulopäivänä ja sen jälkeen vuosina 1987—1991 aloitettuihin pellonraivauksiin.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1989. Lakia sovelletaan myös ennen sen voimaantuloa tehtyihin, ratkaisematta oleviin hakemuksiin.